

POSTANOWIENIE

19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 19 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. S.-K.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę ewentualnie o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 19 lipca 2023 r., VI ACa 1045/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S. A. z siedzibą w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 lipca 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa M. S.-K. o ustalenie i zapłatę.

Na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany zarzucił nieważność postępowania przejawiającą się w fakcie, iż nie miał możliwości kwestionowania prawidłowości obliczeń kwoty, której powódka domagała się w apelacji, co skutkowało pozbawieniem go możliwości obrony swych

praw. Ponadto skarżący wskazał, że zasądzenie na rzecz powódki nieprawidłowo wyliczonej kwoty świadczy o oczywistej zasadności skargi oraz przytoczył następujące zagadnienie prawne: *Czy w świetle art. 405, 410 i 455 k.c. do przyjęcia wymagalności roszczenia wystarczy doręczenie pełnomocnikowi procesowemu, nieumocowanemu do odbierania oświadczeń materialnoprawnych pisma procesowego zawierającego żądanie zasądzenia tego roszczenia.*

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut nieważności postępowania jest bezzasadny. Skarżący upatruje niemożności obrony swych praw w fakcie, iż nie posiadając interesu prawnego w zaskarżeniu korzystnego dla siebie wyroku Sądu I instancji nie mógł złożyć apelacji od kwot ustalonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Nie wyjaśnił jednakże, dlaczego nie mógł formułować takich zarzutów w odpowiedzi na apelację oraz w toku postępowania apelacyjnego. Należy bowiem podkreślić, że brak możliwości obrony swoich praw jako przesłanka nieważności postępowania musi być interpretowana ściśle. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że hipoteza art. 379 pkt 5 k.p.c. zostaje wypełniona, gdy z powodu uchybień procesowych sądu strona nie mogła brać i faktycznie nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, zaś skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych posiedzeniach przed wydaniem wyroku w danej instancji (zob. np. postanowienia SN z 31 stycznia 2025 r., I CSK 4436/23; z 10 grudnia 2024 r., III CZ 136/24; z 28 listopada 2024 r., I CSK 3539/23; z 19 listopada 2024 r., I UZ 11/24; z 14 listopada 2024 III CZ 238/24 oraz z 20 września 2024 r., I CSK 1980/24).

Z podobnych przyczyn zarzut błędnego wyliczenia należnej kwoty nie prowadzi do przyjęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarżący nie wyjaśnił, dlaczego nie podnosił go na wcześniejszych etapach postępowania, w skardze kasacyjnej zarzuty polemizujące z ustaleniami stanu faktycznego są natomiast niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z kolei zagadnienie prawne powinno mieć charakter doniosły z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nie może być rozwiązane w świetle dotychczasowego orzecznictwa. Musi stanowić istotne problem, nierozwiązany jeszcze w orzecznictwie i doktrynie prawa (zob. np. postanowienia SN: z

26.10.2023 r., I CSK 76/23; z 20.10.2023 r., I CSK 1374/23; z 3.10.2023 r., I CSK 2591/23; z 15.09.2023 r., I CSK 4360/22; z 18.08.2023 r., I CSK 4091/22; z 2.08.2023 r., I CSK 6585/22; z 13.07.2023 r., I CSK 2570/22; z 30.05.2023 r., I CSK 5362/22; z 24.04.2023 r., I CSK 5428/22).

Wątpliwość przedstawiona przez pozwanego pozbawiona jest takiego charakteru. Ani w piśmiennictwie, ani w judykaturze nie kwestionuje się bowiem tego, że skutecznie dokonane rozszerzenie powództwa wywołuje wszystkie skutki przypisywane pozwowi, m.in. z tej przyczyny przewidziano dla pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa bardziej sformalizowany reżim doręczeń, właściwy dla pism inicjujących postępowanie oraz środków zaskarżenia (zob. np. uchwały SN z 20 stycznia 2016 r., III CZP 95/15 oraz z 11 grudnia 2018 r., III CZP 31/18, OSNC 2019, nr 4, poz. 35).

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[a.ł.]

Mariusz Załucki